

Zprávy a oznámení

Tříkrálová sbírka

Při letošní tříkrálové sbírce bylo vybráno našimi koledníky 18 715,- Kč. Budou použity na financování školy, zdravotní péče, oblečení a školních pomůcek pro desetiletého indického chlapce jménem Sachin Sadhure, v rámci projektu adopce na dálku. Všem dárcům i organizátorům sbírky srdečně děkuji.

Osadní svátek

Ve čtvrtek 19. ledna slavíme v naší farnosti osadní svátek. Tento den bude věnován adoraci před vystavenou Nejsvětější svátostí v městském kostele. Adorace začne v 10.00 hod. a bude pokračovat až do mše sv. v 17.30 hod. Po mši sv. bude osadní svátek zakončen svátostným požehnáním. Je zapotřebí, aby v kostele po celý den byl alespoň jeden člověk, který by se modlil před vystavenou eucharistií. Proto bude v kostelích k dispozici rozpis, kam je možno se zapsat na jednotlivé půlhodiny adorace.

Mše v domově důchodců

Ve čtvrtek 19. 1. bude ve zdejším domově důchodců sloužena mše sv. Začátek bude jako obvykle v 15.00 hod.

Mše sv. pro děti

Dětská mše sv. se tentokrát uskuteční poněkud netradičně v pátek 27. ledna 2005 v městském kostele. Začátek bude jako obvykle od 17.30 hod.

Úmysly mší svatých od 16. do 29. ledna 2006

Ranní mše sv. R: Ne 8.30 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: St 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, Čt, Pá, So 17.30 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 16.1.	mše sv. není	Po 23.1.	mše sv. není
Út 17.1. M	Za duše v očistci	Út 24.1. M	Za manžele Františka a Milenu Češkovy, švagra Vojtěcha Halíka a † členy rodiny Češků a Halíků
St 18.1. M	Za P. Václava Habarta	St 25.1. M	Za † Vlastu Volkovou
Čt 19.1. M	Za Miladu Folaufovou a její rodiče	Čt 26.1. M	Za rodiče Marii a Františka Durdilovy, dceru Marii, syna Františka, Mirumila Pechara a vnuka Míšu
Pá 20.1. M	Za rodinu Holanovu	Pá 27.1. M	Za Marii Hochmutovou a celý rod Hochmutových
So 21.1. M	Za Aničku Bittnerovou	So 28.1. M	Za Karla Čejku a rodinu Čejkovu a Matějkovu
Ne 22.1. R	Za farnosti	Ne 29.1. R	Za Miloslava Máru a rodinu Šaršovu

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 25.1. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 1 Ročník III 15. ledna 2006

Jednota křesťanů

V druhé polovině ledna slaví každoročně křesťanské církve „týden modliteb za jednotu křesťanů“. Připomínáme si, že naše rozdělení na několik stovek církví, církevek, sekt a náboženských společností není ani normální ani nezvratné. V tomto týdnu se vlastně připojujeme ke Kristu, jenž se v zahradě Getsemanské těsně před svým zatčením a ukřižováním modlil „aby všichni jedno byli, aby svět uvěřil“. Věděl, že lidská slabost jeho učedníků povede postupem doby k sporům, hádkám a rozštěpení. Věděl, že roztrhají jeho „nesešivanou suknicí“ církev.

Bez Boží pomoci, bez přímluvy Panny Marie a všech svatých a bez naší modlitby ji nikdo nespojí dohromady a křesťané budou stále spíš pro posměch svému okolí. Místo aby si nevěřící s údivem říkali: „Hleďte jak se ti křesťané mají rádi“, jen překvapeně zírají, jak se ti, kdo mají v ústech mnoho slov o Boží lásce, navzájem pomlouvají, proklínají a občas i fackují. Mnohdy mají věřící lepší vztahy k ateistům, než ke křesťanům jiných vyznání, nedůvěřují jim, a to jen proto, že vyrostli v jiné tradici. O teologických otázkách, které nás opravdu dělí, toho už příliš nevědí.

Vidíme na jedné straně krásné příklady spolupráce mezi křesťany různých vyznání, jako je komunita v Taizé a jako bylo přátelství mezi Janem Pavlem II. a bratrem Rogerem Schützem, ale vidíme i neobomnou nedůvěru a strach z jakéhokoliv sblížení ze strany ruské pravoslavné církve či žabomyší spory uvnitř maličké kapky křesťanů v muslimském moři kolem chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě.

V uplynulých 19. stoletích křesťanství se od jediného vinného kmene odloučilo mnoho ratolestí, ale ve století 20. se našťestí zase začaly znovu připojovat. Podařilo se obnovit jednotu s některými staroorientálními církvemi, které se odtrhly už v dávném 5. a 6. století, byly zrušeny vzájemné exkomunikace katolíků a pravoslavných, nalezla se shoda v mnoha otázkách mezi námi a luterány. Velmi se rozšířily možnosti vzájemné účasti na slavení bohoslužeb i možnosti vzájemně si posloužit svátostmi.

Je to určitě i díky modlitbám všech křesťanů, kterým leží na srdci dobré vztahy nejen mezi našinci, ale i s našimi sousedy z jiných církví. Snad bychom mohli při letošním týdnu modliteb za jednotu křesťanů prosit, aby se už konečně uskutečnilo nesplněné přání zemřelého Jana Pavla II., aby mohl Svätý Otec navštívit Rusko. Určitě by to přispělo k odstranění mnoha předsudků, které mají pravoslavní vůči katolíkům a byl by to velký krok k návratu této velké starobylé církve domů, do ovčince Kristova.

U ohně

Kdysi se k Ježíši přiblížil nějaký člověk a začal mu vyprávět: „Mistře, my všichni víme, že přicházíš od Boha a že nám ukazuješ tu pravou cestu. Ale musím ti říct, že tvoji následovníci, které nazýváš apoštoly, nebo to tvé společenství, že se mi vůbec nelíbí. Zjistil jsem, že se skoro vůbec neliší od ostatních lidí. Dokonce jsem se s jedním z nich strašlivě pohádal. A pak vím, a všichni to vědí, že tví žáci nežijí vždycky ve shodě a lásce.“

Znám mezi nimi jednoho, který provozuje pěkně nečisté obchody... Chci se tě proto otevřeně na něco zeptat: Je možné patřit k tvým následovníkům, a přitom nemít nic společného s těmi tak zvanými apoštoly? Chtěl bych tě následovat, ale bez společenství, beze všech těch apoštolů!“

Ježíš ho pozorně s láskou vyslechl. „Poslyš,“ řekl mu, „budu ti vyprávět jeden příběh: Bylo jednou několik lidí, kteří seděli pospolu a povídali si. Když je noc zakryla svým tmavým pláštěm, postavili do hranice dřevo a zapálili oheň. Seděli jeden vedle druhého, tiskli se k sobě a oheň jim barvil tváře do červena. Ale jeden z nich najednou nechtěl být s ostatními u jednoho ohně, odešel od nich kus dál, kde byl sám. Vzal si z ohně kus větve, která nejsilněji hořela, a šel si sednout dál od ostatních. Jeho kus dřeva zpočátku nádherně hořel a sálal teplo. Ale po chvíli začal oheň slábnout a uhasínal. Muže, který seděl o samotě, pozvolna pohlcovala tma noci. Začal se třást nočním chladem a na chvíli se zamyslel. Pak se zvedl, vzal svůj kousek dřeva a přinesl ho zpátky ke hranici svých kamarádů. Jeho kousek dřeva hned vzplanul a oheň se na něm znovu rozhořel. Muž si sedl do kruhu ostatních, zahřál se a zář ohně se odrážela na jeho tváři.“ Ježíš se usmál a posléze dodal: „Kdo chce ke mně patřit, bude u ohně spolu s mými přáteli. Protože já jsem přišel, abych na zem přinesl oheň, a hlavně si přeji, aby plál co nejvíce.“ A právě to je církev – je to záruka, že jsme blízko u ohně.

Z historie 26. část – P. Linhart Pinter (1.)

Nově ustanovený starorožmitálský farář P. Linhart Pinter kaplanoval v Rožmitále deset let, a když se po šesti letech vrátil, jako by se vracel domů. Rožmitál a zdejší poměry zřejmě důvěrně znal. Narodil se 6. 11. 1837 ve Lhenicích poblíž Netolic. Gymnázium i teologii studoval v Budějovicích, na kněze byl vysvěcen 2. 8. 1863. Za pozornost stojí i skutečnost, že byl již druhým knězem v rodině, neboť jeho bratr František se stal knězem již před devíti roky. Jako kaplan nejprve 4 roky působil v Dolní Cerekvi, od r. 1867 pak v Rožmitále zprvu jako druhý později jako první kaplan a v r. 1877 byl jmenován farářem ve Světcích. „Po šestiletém a několika měsíčním farářování na této obtížné německé správě vrátil se opět na místo svého dřívějšího působení. Instalace jeho odbývala se od veled. p. vikáře Josefa Pekárka neděli III. po Velikonoci toho roku dne 4. května.“

Nesmíme však zapomenout, v jakém stavu se farnost nacházela, při jeho návratu. Kvůli neústupnosti, zarputilosti a malichernosti nepohodli se někteří farníci s duchovní správou, což mělo za následek nejen ochladnutí vztahu z obou stran, ale především konec vstřícného jednání ze strany duchovní správy při sloužení bohoslužeb v městské kapli. Ústupností a dobrými úmysly vedení farářů a kaplanů vycházeli zprvu požadavkům městských vstříc, avšak poté, kdy onemocněl děkan Boš a všechny dřívější pořádky bylo nutno změnit, nechtěli se městiti se změnami spokojit a hnali spor s duchovní správou až na radnici, která však neměla právo do něj nijak zasahovat. P. Linhart Pinter shodně se svým předchůdcem uznával, že dřívější praxe každodenních mší sv. v městské kapli a kromě 9. mše sv. další „velké služby Boží“ o nedělích včetně odpoledního požehnání tamtéž, je pro duchovenstvo nejen nesmírně zatěžující, ale také „pro duchovní správu škodlivá“ a rozhodl se neměnit pořádek, který zaváděl za nemoci P. Boše. Ve městě se tedy konala mše sv. třikrát ve všední dny a v neděli pouze o 9. hodině. Velké služby Boží a požehnání se však, jak se na farní kostel sluší, konaly ve Starém Rožmitále. Další problém nastal po přeložení druhého kaplana Antonína Stulíka do Klatov. Finanční příspěvek z náboženského fondu na druhého kaplana činil 157 zl. byl však okamžitě po úmrtí děkana Boše zastaven a jiným nenahrazen. Duchovní správu tedy vykonávali už jen dva duchovní – farář a první kaplan, kteří jistě nemohli stihnout vše tak, jak to stihali ve třech. Proto nebyla sloužena ani 9. mše ve městě, „proti čemuž od městských velice se zehralo, jako by se jim křivda děla“. A tak městská rada, složená z purkmistra Leopolda Rossmanna a radních Emanuela Soukupa a Jana Zoulka, sepsala dne 24. 9. 1884 žádost adresovanou ve stejnopise kardinálovi i budějovickému biskupovi, „aby oba nejdůstojnější Páni nařídili místnímu duchovenstvu, aby tam každý den mši sv. sloužilo, a v neděli velké služby Boží odbývalo a kdyby to možné nebylo, aby jim tam exposituru zřídili“. A kardinálovi nezbylo nic jiného, než se na to vše

zajet do Rožmitála podívat. Při své říjnové návštěvě zjistil, že jejich žádost je „bezpodstatná a přehnaná“ a šalamounsky žadatele odkázal na budějovickou konsistoř. Ta tedy odeslala žádost městské rady farnímu úřadu k vyjádření a ten je 18. 11. konsistoři odeslal. V samotném závěru roku pak městská rada obdržela rozhodnutí konsistoře datované 29. 12. 1884 v tomto doslovném znění: „*Ctěnému purkmistrovskému úřadu v Rožmitále! Biskupská konsistoř vzala ve zralou úvahu tamní žádost ze dne 30. října r. t. k tomu směřující, aby v městě Rožmitále zřízena byla expositura, a toholi by dosáhnutí možno nebylo, aby zavázána byla duchovní správa v St. Rožmitále, sloužití mši sv. ve Svatojánské kapli města Rožmitála každodenně, v neděli a v zasvěcené svátky pak tichou mši sv. o hodině 9. a mimo to ještě 20krát do roka v neděli a svátky konati tam velké služby B. a pobožnost odpolední s požehnáním. Předloživši pak mínění své Nejd. vrchnímu Pastýři, obdržela od Ného rozkaz vyjádřiti společně téhož obsahu žádost podanou Jemu sub 24. září t. r. Jeho bisk. Milost nemá té moci, aby kapli Rožmitálské propůjčila práv kostela filiálního a nepokládá se taky za oprávněnou ukládati veleb. duchovenstvu Staro-Rožmitálskému ty povinnosti, kteréž by mu vzešly, kdyby žádosti sl. městské rady vyhověno bylo. Neboť kaple Svatojánská v městě Rožmitále nikdy neměla a posud nemá povahy kostela filiálního, v kterémž by řádné služby B. v ustanovené dni a časy konány býti mohly a měly. Když r. 1729 kaple P. byla vystavěna, nedovolil tehdejší arcibiskup pražský, jakž vysvítá z jeho rozhodnutí od 29. listopadu 1729, aby se v ní konaly řádné služby Boží ještě i po dokonané opravě chrámu Staro-Rožmitálského, a jen k tomu svolil, aby na den sv. Jana Nep. nepřipadá-li na neděli mohla se tam sloužití zpívána mše sv., kromě toho pak aby se v kapli té směla sloužití mše sv. tichá všedního dne. Nedělní služby B. neměly se v Rožmitálské kapli odbývati, aby, jakož výslovně dí arcib. rozhodnutí „lid od farních služeb Božích zdržován nebyl“. Vedle platných zákonů církevních ani nemohlo jinak ustanoveno býti tehdež, a nemůže nyní. Stala-li se během času z vůle anebo s přivolením některého faráře Staro-Rožmitálského nějaké odchylka od původního a s církevními zákony úplně souhlasného ustanovení toho, stala se nenáležitě; nikdy zajisté byl by ani arcibiskup pražský, ani od r. 1788 biskup budějovický nebyl oprávněn povolovati něco proti zřejmým zákonům církevním, kdyby od kohokoliv byla se přednesla žádost o rozšíření práv kaple Rožmitálské, protože, jak již praveno, kaple tato nemá povahy chrámu filiálního, a že farním službám Božím nesmí se činiti újma skrze služby Boží v kaplich. Jiný důvod, pro kterýž Jeho Bisk. Milost přes všecku svoji otcovskou lásku ke všem díceasánům svým nemůže vyhověti žádosti sl. městské rady, jest ten, že by velebné duchovenstvo Staro-Rožmitálské břemena takového uněsti nemohlo, byť i vedle faráře ještě dva duchovní stáli. Řádné navštěvování ctých škol domácích i přespolních a ostatní práce na této veliké a rozsáhlé osadě, zejména zpodobání v čas adventním a postním – všecko to by újmu trpěti muselo a duchovenstvo by jistě bylo přetíženo, když by mělo každého dne konati cestu do města i zpět, a hned potom zas znovu jíti do města neb do přespolních vesnic, aby ve školách učilo. Podobně ani to není v moci Jeho Bisk. Milosti, aby v Rožmitále zvláštní, stálý kněz usazen byl, a to již pro tu příčinu, že není fondů po ruce, aby takového knězi se pojistila výživa přiměřená, ať nic nedíme o velikých obtížích, které z rozmanitých ohledů a příčin staví se v cestu snahám o změny v posavadním svazku farním. Uváží-li slavná městská rada všecken stav věcí, jaký je ve skutečnosti, dojde jistě k tomu poznání, že ani při nejlepší vůli nelze, aby nejdůstoj. vrchní Pastýř předložené jemu žádosti vyhověl tím směrem, že by kapli Rožmitálské přisoudil právo kostelů filiálních, a že by na duchovenstvo farní skládal břemeno zvláště v nynějších dobách nesnesitelné, anebo tím směrem, že by zvláštního kněze v Rožmitále usadil. Dávnověký svazek města Rožmitála s ctihodným starobylým chrámem farním, úcta ku společným celé farní osadě službám Božím, ohled na ostatní přifařené dědiny, ohled na duchovenstvo zejména v zimním čase pracemi až přetíženo, – nade všecko pak upřímná k Bohu a k sv. Církví láska jistě dovede přemáhati některé ty skrovné obtíže, ježto cestu ke chrámu farnímu dělá obyvatelstvu městskému. Podstupovalit naši zbožní předkové a podstupují ještě za těchto dob miliónové katolických křesťanů milerádi obtíže dalekých a neschůdných cest, aby společně s ostatními spoluosadníky jako jedna rodina Boží se shromažďovali v tom chrámě, kdež přijali křest sv., kdež v neděli a zasvěcené svátky se za ně obětuje mše sv., při němž na blízku v Pánu odpočívají zemřelí jejich předkové, příbuzní a přátelé, kdež ponejprv přijímali Tělo Páně a kamž naposledy nešeno bude mrtvé tělo jejich, nežli se vloží v posvěcenou zemi farního hřbitova. Račič slavná městská rada v oboru svém laskavě působiti, aby zbožné obyvatelstvo Rožmitálské, uvážujíc tyto a podobné pravdy s láskou se chýlilo vždy ku svému farnímu chrámu nedbajíc některých obtíží, ježto by se řádným jeho navštěvováním spojeny snad byly.*

Z bisk. konsistoře v Budějovicích dne 29. prosince 1884. “ Podepsáni gen. vikář a kancléř.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová